

Lucia Verona

Supraviețuitorul

Era înalt, gras și chel, alergarea îl făcea să gîffie, norii negri de praf îl împiedicau să vadă bine ce se întîmplă în jurul lui. Oricum, pe el îl interesa un singur lucru. Fugea, fugea ca disperatul, urmărind un impermeabil bej care alerga în fața lui, era singurul punct de reper, încerca să se apropie, dar impermeabilul păstra aceeași distanță, părea să aibă o bună condiție fizică. La intrarea în clădire îl pierdu din vedere, apoi îl zări intrînd în casa scărilor și porni în urmărire. Scoase pistolul și începu să urce în goană. Simți clădirea zguduindu-se, dar nu dădu importanță, urca, gîffind, abia mai rezista, îl zări, era doar la cîțiva pași în fața lui, ridică pistolul și trase, exact în secunda cînd se stinse lumina. Voi să mai urce cîteva trepte, să vadă dacă a reușit, dacă și-a îndeplinit misiunea, i se păru chiar că-l vede pe omul în impermeabil căzut pe scări, dar o mare de oameni năvăli în jos în aceeași clipă. Își pierdu echilibrul și căzu pe scări, oamenii nici nu-l observau, treceau peste el ca peste încă o treaptă, apoi ceva îl izbi în cap și asta a fost ultimul lucru de care și-ar fi amintit dacă ar fi rămas în viață.

*

Mi-era lene să mă scol, să mă duc la baie, să mă îmbrac, apoi să cobor la micul dejun și să aud întrebarea de fiecare dimineață a Joannei: “Ochiuri sau omletă?”, apoi să ies din casă, zornăind cheile, să mă urc în mașină și să mă duc pînă la gară, să iau trenul spre Manhattan, să ajung la 9 fix în biroul de la etajul 83, să muncesc pînă la prînz, să cobor în pauza de masă la micul restaurant italian unde obișnuiesc să iau un sandviș cu pastramă și o bere, să urc din nou în biroul meu, apoi, spre seară, întoarcerea, gara, mașina, să ajung acasă pe la șapte...

Era o dimineață frumoasă și senină, vara se prelungea spre o toamnă caldă în această zi de septembrie. Mi-era lene. M-am sculat, totuși, am făcut un duș, m-am bărbierit și, mirosind a After Shave, am coborît la micul dejun. Joanna m-a întîmpinat cu aceeași întrebare: “Ochiuri sau omletă?”, pe care mi-o punea zilnic de aproape cinci ani. O uram. Întrebarea, desigur. Pentru Joanna nu mai aveam de mult sentimente atît de intense. Mi-era indiferentă, ca o mobilă, cu părul ei blond, drept, cu vocea ei ușor nazală, cu viața ei împărțită

între cumpărături la centrul comercial aflat la o milă depărtare de casă și sala de fitness, aflată cam la aceeași distanță, dar în direcția opusă. Mai era și televizorul, la ore fixe trebuia să fie acasă, pentru un film sau un serial. Și cîinele, terrierul Bob, pe care, tot la ore fixe, îl scotea la plimbare. Încercasem s-o conving să-și mai lărgească sfera preocupărilor, să se implice în vreo activitate de binefacere, sau să-și deschidă o firmă pe Internet, dar degeaba; cumpărasem un calculator, însă ea nu învățase nici măcar să trimită un e-mail. Nu mă deranja prea mult indolența ei, la începutul relației noastre Joanna mă ajutase foarte mult și încă îi mai eram recunoscător. Tocmai de aceea amînam de luni de zile să iau o hotărîre. Nu puteam să plec pur și simplu, trebuia să vorbesc cu ea, să-i spun... ce să-i spun?... da, de pildă, să-i spun de legătura mea cu Cindy, să stabilim condițiile divorțului... Era atît de placidă, de mulțumită în micul ei univers, încît mi-era greu să-mi imaginez cum va reacționa. Aveam un contract prenupțial, la vremea respectivă găsiseram amîndoi că e cel mai corect, ea avea ceva bani, eu mai nimic, acum era invers și presupun că Joanna ar fi preferat să rămînă văduvă decît să divorțeze, pentru că asigurarea mea de viață era în favoarea ei. Uneori mi se părea că se uită straniu la mine, alteori cafeaua avea un gust ciudat... Mi se părea. Astea erau clișee, chestii clasice de roman polițist. E drept că atunci cînd era să rămîn încuiat în camera frigorifică de la subsol am avut o mică bănuială... Dar și asta era un clișeu de roman polițist. Joanna să încerce să măucidă? *No way*. Era prea leneșă, prea lipsită de inițiativă.

În seara precedentă era cît pe-aci să-i spun. Începusem, clasic: „Avem ceva de discutat”, eram emoționat, mi se uscaseră gura și gulerul cămășii mă strîngea. Nu este ușor să renunți la un mod de viață. „Nu acum, că începe serialul. N-ai vrea să plimbi tu cîinele în seara asta?”. L-am luat pe Bob, mi-am lins mîna ca de obicei în timp ce-i puneam lesa și am pornit la plimbare. Dacă tot ieșisem din casă, măcar să mă aleg și eu cu ceva, așa că ne-am plimbat în direcția localului „Luna albastră”. Am băut cîteva pahare, am pus țara la cale cu cine se întîmpla să fie pe-acolo și cînd am ajuns acasă Joanna se culcase, iar mie îmi trecuse cheful de discutat despre divorț.

La micul dejun, între omletă și a doua cană cu cafea, și-a adus aminte. „Voi să discutăm ceva”. Nu era momentul, mă sculasem tîrziu, trebuia să ajung la birou. Oricum, dimineața divorțul mi se părea o idee mai puțin atrăgătoare. La urma urmei, cu ce mă deranja Joanna? Puteam să-mi văd de viața mea și cu ea și fără ea... Ba chiar ar fi fost mai cuminte să nu trec printr-un divorț... Încă somnoros, am ieșit din casă, am auzit vocea Joannei strigîndu-

mi că seara are fitness, nu mă așteaptă cu masa. Au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus.

Am condus ca un automat pînă la gară, am parcat mașina la locul obișnuit, m-am salutat cu băiatul de la parcare și cu șeful gării, habar n-aveam cum îi chema, nici ei nu-mi știau numele, dar ne vedeam în fiecare zi, așa că ne spuneam frumos bună ziua. Cu servieta în care țineam laptopul în mînă, am intrat în gară, după ce m-am întors să controlez dacă pusesem alarma la mașină. O pusesem, dar o verificare nu strică niciodată. Pe peron nu era prea multă lume, pierdusem trenul pe care-l luam de obicei, cel mai frecventat de locuitorii din oraș care făceau naveta la New York, pentru că ajungea în partea de sud a Manhattanului pe la 9 fără un sfert, îmi fugise chiar de sub nas, nu-i nimic, ajungeam și cu următorul. Nu era nimeni cunoscut printre cei care așteptau trenul, ba da, uite, un grăsan cu chelie, parcă-l mai zărisem, da, la cîrciumă cu o seară înainte, o fi nou în zonă.

Am urcat în tren, nu era aglomerat, am găsit un loc lîngă fereastră, în jurul meu nu vedeam pe nimeni cunoscut, nu riscam să mă atragă cineva într-o conversație plicticoasă, mai ales că aveam la ce să meditez. Doar că ziua era atît de frumoasă că nici să meditez nu-mi venea, ci să mă las în voia ei, a zilei, să facă ea ce-o vrea cu mine. La un moment dat trenul s-a aglomerat, lumea trecea dintr-un vagon în altul, parcă l-am zărit și pe tipul de la cîrciumă sau poate era altul, tot așa de gras și de chel. Pe la 9 fără un sfert am sunat la birou, mi-a răspuns Cindy, am anunțat-o că vin mai tîrziu, să reprogrameze întîlnirea de la ora 9. Am coborît din tren cu o stație înainte de World Trade Center. Voiam să hoinăresc puțin pe străzi, să văd New York-ul și altfel decît în pauza de masă. Îmi plăcea uneori să-mi imaginez că sunt turist, că nu am nici o treabă, nici o responsabilitate...

Și atunci a început groaza. N-am văzut avioanele, am auzit doar sirenele pompierilor. Pe măsură ce mă apropiam, simțeam din ce în ce mai tare miros de fum, lumea țipa, mașinile pompierilor goneau, mă întrebam ce s-o fi întîmplat. Eram destul de aproape, am alergat spre norul de fum, un pompier încerca să mă oprească, eu țipam ceva, despre firma mea, despre oamenii de la etajul 83... Lifturile nu mergeau, am intrat în casa scărilor, un maț de ciment, sordid în comparație cu luxul clădirii, dar ce mai conta, oricum nu vedeam nimic, era beznă. Am început să urc cît puteam de repede. Nu eram singur, în spatele meu gîfîia cineva, nu m-am întors, de ce să mă întorc, era prea întuneric să văd sau să fiu văzut, urcam, urcam cu înverșunare. Puneam mecanic piciorul pe treapta următoare, încă una, încă... un val de oameni se rostogolea în jos, nu

înțelegeam de ce. Voiam să urc, dar mă împiedicam de oamenii care coborau terorizați pe scara întunecoasă. Brusc am simțit o nevoie îngrozitoare să urinez, urcam, treaptă cu treaptă, pe un palier am vrut să caut o toaletă, pe la etajul 8 sau poate 28, habar nu am, era numai moloz, m-am întors cu spatele la cei care coborau, nu mai puteam să mă rețin, m-am ușurat, apoi am vrut să urc din nou. M-am împiedicat, am căzut și oamenii treceau peste mine, cineva s-a oprit, o femeie, mi-a strigat „Hei, trezește-te, coboară”, m-am ridicat și am coborât odată cu ea, am ieșit din turn cu o clipă înainte de implozie.

Mergeam pe stradă, prin norul greu de praf și cenușă, mirosea a fum și a carne arsă, am constatat că în învâlmășeală îmi dispăruse impermeabilul și odată cu el telefonul mobil și un portvizit în care aveam cărțile de credit, noroc că îmi rămăsese portofelul. Și laptopul, pe care-l purtam prins cu o cătușă de încheietura mîinii stîngi, ca să nu mi se fure.

Au vrut să mă suie într-o ambulanță, m-am împotrivit, n-aveam nimic, să se ocupe de cei răniți, eu puteam să mă descurc singur. Primul lucru de care aveam nevoie era o tărie. Am intrat într-un bar, era plin de lume, oameni ca mine, mînjiți de funingine, unii povesteau febril cum scăpaseră, alții voiau să știe ce s-a întîmplat, un bărbat de vreo 45 de ani rîdea isteric, un altul plîngea, două tinere stăteau la bar și priveau în gol, o femeie cu părul cărunț și o fustă mini nepotrivită cu vîrsta ei ședea singură la o masă, cu capul prăbușit în palme. Am comandat un Haig dublu, i-am cerut doamnei în vîrstă permisiunea să mă așez, mi-a zis „Ce mai contează?” și atunci am observat că era de fapt tînră și roșcată, dar părul îi era îmbîcsit de cenușă. Am dat peste cap băutura, am mai cerut una și, ceva mai liniștit, am început să mă gîndesc la ale mele. „La ce etaj?”, mă întrerupse din meditație vocea roșcatei. „Ce?”, am mormăit. „La ce etaj aveai biroul?” „83”, am răspuns. „A, și de asta s-a ales scrumul. Eu lucram la 97, noroc că ieșisem la o țigară... Toți ceilalți au rămas acolo...”. „Iată un motiv să nu vă lăsați de fumat”, am încercat eu să glumesc. În clipa următoare am înțepenit. Toți colegii mei, prietenii mei, Cindy... Poate totuși, printr-un miracol...

Brusc, simțeam nevoia de aer. M-am ridicat, i-am urat noroc roșcatei care-și aprinsese o nouă țigară și am ieșit din bar. Întorcînd spatele ororii din care scăpasem, am luat-o spre Central Park. Servieta îmi rupea mîna, dar nu puteam s-o las, unde s-o las, trebuia s-o car după mine, era tot ce-mi mai rămăsese.

Am luat-o pe o alee umbroasă, nu voiam să mai văd oameni, nu mai voiam conversație. M-am așezat pe o bancă, era liniște, o liniște ciudată, de

necrezut după ce se întâmplase la câteva mile depărtare. Dar liniștea nu mă ajuta, nu puteam să gîndesc, aveam cîlți în cap, sau vată de zahăr, ceva alb și pufos, parcă aș fi trecut printr-o procedură de spălare a creierului. Încet, încet, mi-am revenit din șoc, nu complet, dar suficient ca să-mi dau seama că nu pot rămîne toată ziua în parc. Mă simțeam soios, murdar cum nu mai fusesem în viața mea, aveam hainele mototolite și zdrențuite, mă dureau toate oasele, dar mai ales glezna dreaptă, cred că făcusem o entorsă... În primul rînd trebuia să fac un duș, ca să scap de funingine și praf, eventual să mănînc ceva, pentru că era deja ora prînzului și simțeam un gol în stomac, deși nu eram sigur că de foame.

Am intrat într-un hotel, primul pe care l-am văzut în cale. Era unul dintr-o serie, dintr-o binecunoscută rețea trei stele, o clădire imensă, cu sute de camere, un hotel la care m-aș fi dus în condiții normale, un hotel potrivit cu statutul meu de om de afaceri de nu prea mare anvergură. Holul era plin de lume, toți comentau același lucru, fără doar și poate, orice alt subiect devenise imposibil. Recepționera s-a uitat lung la mine, avea și de ce, arătam mai degrabă a vagabond fără căpătîi decît a om de afaceri. Și-a dat seama repede: „Ah! Veniți de acolo?”. Am dat din cap, obosit, mi-a cerut o carte de credit, i-am plătit cu bani peșin, noroc că scosesem bani din automat în timp ce mă plimbam spre World Trade Center, cu vreun milion de ani în urmă, mi-a întins o cheie; în timp ce șontîcăiam spre lift îmi simțeam încă privirea.

După duș, m-am uitat în oglindă, aveam o zgîrietură pe frunte și o vînătaie pe bărbie, glezna mă durea, dar încă nu se umflase, mi-am scuturat hainele cît am putut mai bine, cămașa ar fi trebuit spălată, dar n-aveam alta. Mă rog, asta nu conta prea mult. Șezînd pe marginea patului, mi-am stabilit prioritățile: băutură, țigară, femeie. În această ordine. Am găsit o sticlură de whisky în minibar, am golit-o dintr-o înghițitură, apoi am ieșit să mă ocup de celelalte. În barul hotelului, toată lumea se uita la televizor, mi-era greață de imaginile acelea și aveam încă în nări mirosul; am cumpărat un pachet de țigări, am comandat un Haig dublu și am agățat o tipă. După trei sau patru pahare, a urcat cu mine în cameră, am trîntit-o pe pat, după ce am terminat i-am zis să plece, s-a uitat cu milă la mine, îmi povestisem cum am scăpat din iad, a plecat. Era ora trei după-amiaza, la televizor, pe toate posturile, vedeai doar mormanul uriaș de moloz incandescent care era cît pe ce să-mi devină mormînt. Am mușcat de două ori dintr-un sandviș, nu puteam să înghit, mi-era greață, m-am dus la baie și mi-am vărsat mațele. Am luat din baie un prosop, l-

am înmuiat în apă rece și mi-am învelit glezna, se umflase între timp și mă durea, nu foarte rău sau poate atîta whisky mă anesteziase.

Cînd m-am trezit, era 6 dimineața. Aveam gura năclăită și mă durea capul. Ce-oi fi băut aseară ca să-mi dea o asemenea mahmureală? Mi-era lene să mă scol, să mă duc la baie, să mă îmbrac, apoi să cobor la micul dejun și să aud întrebarea de fiecare dimineață a Joanei: „Ochiuri sau omletă?”, apoi să ies din casă, zornăind cheile, să mă urc în mașină și să mă duc pînă la gară, să iau trenul spre Manhattan, să ajung la 9 fix în biroul de la etajul 83... Am deschis ochii, eram într-o cameră de hotel, cum ajunsesem acolo? Am sărit din pat. Îmi aminteam. Și, pentru prima dată de la eveniment, m-am gîndit la Joanna. Trebuia s-o sun, s-o liniștesc. Ba nu, am tot timpul... Întîi să-mi treacă durerea asta de cap... M-am culcat la loc. Dormisem cincisprezece ore și încă mai simțeam nevoia să zac în pat.

Abia pe la ora 8 am sunat la room-service. Mi-era o foame de lup, nu mîncasem mai nimic de peste 24 de ore. Durerea de cap dispăruse, dar încă mai simțeam gust de cocleală în gură. M-am dus în baie să mă spăl pe dinți, am constatat că nu am periuță, am găsit în mini-bar un chewing-gum cu mentă, deocamdată mergea și așa. La televizor erau aceleași imagini, mi se făcea rău văzîndu-le, am butonat, dar pe toate posturile era la fel. Un băiat mi-a adus micul dejun, i-am cerut o periuță de dinți și un aparat de ras de unică folosință, a venit cu o trusă completă de voiaj, deja mă simțeam altfel. Piciorul mi se dezumflase aproape complet, încă mai șchiopătam puțin, dar nu era nimic grav. Am mîncat mult, cu lăcomie, mi-era foame, dar, curios, nu simțeam gustul mîncării. Dacă o fi avut vreun gust. Mi-am aprins o țigară și am tras către mine telefonul. Am ridicat receptorul, am format numărul de acasă, dar m-am oprit înainte de ultima cifră. Stop! Trebuia să mă mai gîndesc. Mi-am mai turnat o cană de cafea. Lucrurile nu erau atît de simple. Ce să-i spun? „Salut, iubito, sunt teafăr”? Nu mai departe de alaltăieri seara voiam să-i vorbesc despre divorț... Numai că de atunci firma mea, cu angajați cu tot, 28 fără mine, dispăruse sub un maldăr de moloz sau se transformase în fum, în funinginea aceea grea care înnegrea tot Manhattanul. Una sau alta. De scăpat, nu scăpase nimeni. În afară de mine. Ce se întîmpla dacă nu întîrziam, dacă nu aveam cheful acela de hoinăreală care m-a făcut să cobor mai devreme din tren? Eram acum și eu printre miile de victime... Premoniție? Al șaselea simț? Dumnezeu știe. Mi se mai întîmplase să am chef de hoinăreală, mai coborîsem din tren și alte dăți...

Aveam de ales și trebuia să aleg repede. Aproape cinci ani fusesem un soț atent și devotat, chiar dacă nu din cale-afară de fidel. Sigur că Joanna habar n-avea de aventurile mele, totdeauna am fost un tip discret. Și oricum nu cred că o interesa subiectul. Eram soțul ei, asta conta. Aduceam bani în casă, îi asiguram o viață confortabilă, mă purtam frumos cu ea, nu beam excesiv, nu fumam, o invitam când și când la restaurant, o duceam în vacanță la Aspen sau în Bahamas. Joanna a fost întotdeauna o ființă practică.

Ce înseamnă șocul! Nu mai fumasem de zece ani... poate chiar mai mult...cincisprezece? Nu, nu chiar... da, au trecut vreo doisprezece ani de când hotărâsem să mă las, mă lăsasem de pe-o zi pe alta, nu simțisem nici o clipă nevoia de a fuma, iar acum, brusc, țigara devenise din nou o parte din viața mea, ciudat, dar nu era singura ciudățenie.

Da, trebuia să aleg. Viața sau moartea... adică o viață nouă. Să fiu unul dintre cei salvați miraculos sau s-o las pe Joanna văduvă, cu asigurarea mea de viață ar duce-o destul de bine, oricum voiam să mă despart de ea, soarta rezolvă uneori lucrurile în locul nostru, ar fi fost dificil să-i explic că n-am nimic să-i reproșez, dar trebuie să-mi văd de drumul meu, să-i spun că viitorul meu, care-o fi el, nu o include și pe ea. Cu o zi în urmă i-aș fi spus că viitorul meu este cu Cindy și n-aș fi mințit prea mult, dar între timp Cindy a dispărut într-un nor de fum, iar viitorul meu va fi, cert, fără ea. Dacă aș fi fost îndrăgostit de Cindy, gândul acesta mi-ar fi rupt inima, dar nu era cazul. Nu mă mai îndrăgostisem de la 19 ani și atunci fusese un accident.

(va urma)